

— Какви окы? по малко драмы отъ всяко и стига. Послѣ и една пила, тънка като тріонъ.

— Имамъ тука една. На ти ѝ.

И Гырджикътъ извади, та прѣдаде на Іосифа желѣзното съчиво.

— Сега, повтори пакъ Іосифъ, всичко това не стига.

— Какво? трѣба ли ти нѣщо друго попыта го Гырджикътъ нѣкакъ гламаво.

— Разумѣва ся. Да прѣтрыѣ желѣзата и да искочимъ на вънъ е лесна работа. Но дѣ ще намѣримъ прибѣжище?

— Наистинѣ, каза Мацко, туй го не прѣмыслеихмы.

— Има си и то лесниѣтъ, рече Іосифъ.

— Какви лесниѣ?

— Имамъ нуждѣ отъ единъ корабъ.

— Какво да го правимъ?

— Да побѣгнемъ съ него шомъ отрѣжемъ желѣзата и уфейкамы отъ тъмницѣтъ.

— Азъ ще ся погрыжѣ за корабъ, каза Гырджикътъ. Ама трѣба да идѣ на часъ съ дѣтето Мацка да видимъ майкѣ му.

— Наистинѣ чини ми ся че ще да имамы малко врѣме да видѣ майкѣ си.

— Иди да ѝ видишь и върни ся тука скоро рече Тласко.

И потеглиха всички та отидоха кой на какѣто му бѣше отредено. А тамо останѣ само Калаврезо Мантара.

Въ пѣтьтъ Мацко попыта Гырджика.

— А дѣ е майка ми?

— Чини ми ся да е въ къщѣтъ на една бабѣ Фульо. По прѣди бѣше тамъ.

Мацко слѣдуваше да отправажъ разны еще питаніѣ къмъ учителя и покровителя си, когато дойдоха на прѣдъ къщѣтъ на бабѣ Фульо.